

PIRMAS SKYRIUS

Pietūs praėjo ramiau, nei galėtum tikėtis tokiu dienos metu, kai visi pietauja, o paskui skuba atgal į darbus. Kaip visada, Vilkas ir jo draugelis Smauglys sėdėjo prie savo mėgstamiausio stalelio geriausioje vietoje šalia lango, o ir aptarnavo juos greitai. Gal net greičiau, nei įprasta. Jie jau buvo bebaigią valgyti – garsiai čiaumojo paskutinius maisto likučius, šliurpčiojo kavą – ir kalbėjosi apie labai svarbų dalyką, kurią reikėdavo aptarti kartą per metus: Smauglio gimtadienį.

– Pamirškim, – tarė Smauglys Vilkui.

– Na, gerai, – lėtai palinksėjo Vilkas. – Bet labai keista!

– Liaukis! – nenusileido Smauglys.

– Gerai, – tarė Vilkas, šluostydamasis nasrus plaukuota letena. – Aš nustosiu klausinėti, jei tu man viską paaiškinsi.

Smauglys rūščiai nužvelgė savo draugą. „Šis pokalbis man jau pradeda atsibosti“, – pagalvojo.

– Nėra čia ko aiškinti, – sumurmėjo.

Jis jau buvo pavargęs nuo pokalbių apie savo gimtadienį. Dabar labiausiai norėjo tik skanutėlio deserto, pagaminto iš

rubilių graužikų, ir grįžti prie savo mėgstamiausios temos – būsimos Blogiukų apiplėšimo. Labiau už viską mėgo vogti.

– Mesk šitą reikalą.

– Manyk, kad jau mečiau, – tarė Vilkas, iškėlęs letenas, lyg pasiduodamas. – Garbės žodis. Mečiau, – jis parodė į grindis. – Štai, jau ant žemės.

Vilkas žvelgė į savo lėkštę ir labai stengėsi apie tai negalvoti, bet niekaip negalėjo suprasti, kodėl Smauglys nenori kalbėti apie *savo didžiąją dieną*. Juk gimtadieniai reiškia dėmesį, dovanas, draugus ir daugybę kitų smagių dalykų. Jis žvilgtelėjo į savo draugą ir sušuko:

– Nagi! Visi mėgsta gimtadienius. Dekoracijos, balionai, vakarėliai... ir TORTAS, – jis nusišypsojo pačia žavingiausia šypsena, bet to nepakako, kad pralaužtų savo niūriojo draugo rūgščių miną.

– Man *nereikia* dovanų, man *nepatinka* dekoracijos, aš *nemėgstu* tortų, – sušnypštė Smauglys.

Jis žvelgė pro langą, stebėdamas, kaip žmonės skuba į darbą ar į kavinę. Kitapus gatvės buvo Smauglio mėgstamiausias vaizdas – Didysis bankas, būsimasis Blogiukų taikinys. Jei kas ir galėdavo Smauglį pralinksinti, tai tik galimybė ką nors pavogti.

Bet Vilkas nenorėjo apie tai kalbėti – jo mintys sukosi apie vieną vienintelį dalyką. Apiplėšimai yra kasdienybė, o gimtadienis būna tik kartą metuose.

– Ar tikrai, – neatlyžo jis, – tu nemėgsti tortų? Pasakyk nors vieną dalyką, geresnį už tortą.

– Jūrų kiaulytės, – net nesusimąstęs atsakė Smauglys. Neapsakomai malonu nuryti mėgstamiausią skanėstą iš minkštučių graužikų.

– Vėl tu su tom jūrų kiaulytėm! Jei užriščiau tau akis, net neatskirtum jų skonio nuo šeško, – tarė Vilkas ir atsidrėbė į kėdės atlošą.

– Klysti, – atkirto Smauglys, – smauglių skonio receptoriai dirba nepriekaištingai. Aš galiu jausti net oro skonį.

Jis iškišo savo dvišaką liežuvį ir pamakalavo ore. Pajuto už kelių staliukų ištiškusį sirupą ir silpnutį sumuštinio su grybais ir šonine aromata.

– Oro? – nusijuokė Vilkas.

– Taip, oro, – išdidžiai atkirto Smauglys ir vėl iškišo liežuvį. – Mmm, skanu!

Bet darsyk kyštelėjęs liežuvį Smauglys pajuto, kad šios dienos sriuba – skaldytų žirnių. Jis skubiai įtraukė liežuvį, kol nespėjo dar stipriau pajusti *to* skonio. Jūrų kiaulyčių troškinys jam patiktų, o skaldytų žirnių sriubos kvapas sugadina apetitą.

– Nežinau, – tarė Vilkas, permesdamas plaukuotą leteną per kėdės atkalnę, – jūrų kiaulytės, hm, pernelyg *mielos*, kad jas valgyčiau.

– Todėl jos ir yra tokios skanios! – atsakė Smauglys. – Tai net ne maistas, o tikras *gėris*. Jos ne šiaip jūrų kiaulytės, o svajonė!

Vilkas lėtai linktelėjo, apmąstydamas šiuos žodžius.

– Taigi... tu iš tikrųjų gali *paragauti* orą? Ką dar sugebi?

– Och! Geriau neklausk, – Smauglys pavartė akis.

Vilkas atrodė sužavėtas to, ką išgirdo. „Visada smagu sužinoti ką nors naujo apie savo bičiulį“, – pagalvojo jis. Tai draugystės esmė.

– Gal tu gali girdėti spalvas? Matyti garsus? – paklausė jis ir palinko į priekį, uždėjęs letenas ant stalo. – Mes galėtume išpešti naudos iš tavo sugebėjimų.

Smauglys suglebo savo kėdėje, laukdamas, kol išblės bičiulio entuziazmas.

– Puiku, – sausai tarė jis, – šaipykis. Tyčiokis, kiek lenda.

Tuo metu kažkur netoliese pasigirdo prislopintas pypsėjimas.

Pyp.

Pyp.

Pyp pyp.

Smauglys kostelėjo, ir jam iš burnos išriedėjo žadintuvas. Spustelėjęs mygtuką jis nutildė signalą ir žvilgtelėjo į laikrodį.

– Keturios valandos. Dabar žinau tikslų laiką, kada baigėsi mūsų draugystė, – tarė jis ir vėl prarijo žadintuvą.

Vilkas nusijuokė. Smauglys galėjo *apsimetinėti* esąs niurzga, bet Vilkas žinojo, kad iš tikrųjų jis nepiktas. Vilkas paplekšnojo per stalą.

– Kilkim.

Jie atstūmė lėkštes ir puodelius. Vilkas iškišo liežuvį, užvertė akis į lubas ir iškėlė pirštą.

– Jaučiu... jaučiu, kad liepsi man apmokėti sąskaitą. Vėl.

– Na, juk vis dėlto mano *gimtadienis*, – išsišiepė Smauglys.

– Tai dabar jau *galima* kalbėti apie gimtadienį? – sukikeno Vilkas. – Įdomu.

Kol abu laukė padavėjos, Vilkas žavingai išsišiepė ir pasisuko į restorano pusę, tačiau kaipmat suprato, kad *jam* niekas nesišypso. Prie stalelių niekas nesėdėjo ir aplinkui nesimatė nė vieno padavėjo. Lyg kokiamе vaiduoklių mieste. Vilkas skvarbiu žvilgsniu apsidairė ir pastebėjo, kad už prekystalio slepiasi moteriškės. Keletas žmonių buvo įsispraudę į kampą iš baimės, kad Vilkas jų nepamatytų. Atidžiau apsižiūrėjęs, jis suprato, kad restorane visi išsislapstė. Amžinai tas pats: žmonės pamato jį ir jo draugus ir sprunka į šalis lyg baikštūs prerijų šunyčiai.

Vilkas iškėlė pirštą, duodamas ženklą, kad laukia sąskaitos.

– Prašyčiau sąskaitą! Ar kas nors mane girdi? – Jis švilptelėjo ir išsišiepė vilkiška šypsena. – Ehem... Sąskaitėlė!

Niekas nė nekrustelėjo. Jis jautė ore tvyrančią baimę ir pagalvojo, kad jo draugas Smauglys tikriausiai gali jos net *paragauti*.

– Žinote ką? – šūktelėjo Vilkas, tikėdamasis, kad kas nors klausosi. – Mes tiesiog paliksime pinigus čia.

Jis atskaičiavo keletą banknotų ir padėjo ant stalo, bet niekas nešūktelėjo nei „Ačiū“, nei „Puiku!“, nei kaip nors kitaip nepadėjo.

„Na ir aptarnavimas“, – pamanė jis.

– Žinai, kuo gera šita vieta? – paklausė Smauglys, kai jie patraukė durų link.

– Kuo?

Smauglys gūžtelėjo, lyg tai būtų savaime aišku. Juk ir *buvo* savaime aišku.

– Čia visada atsiranda laisvų staliukų.

– Argi taip būna ne *visur*? – priminė jam Vilkas.

Smauglys atsisuko į restorano lankytojus, kurie vis dar slėpėsi kampe ir vylėsi, kad liks nepastebėti. Jis vyptelėjo vienam žmogeliui ir tarė:

– Ei, kaip laikais? Visą amžinybę nesimatėm.

Ir kad nebūtų per mažai, sušnypštė: „*Smauglys puola!*“ Taip jis visada linksmindavosi. Kol abuėjo iki durų, Smauglys apšnypštė visus bailius, susispietusius kampuose ir po stalais, o šie drebėdami iš baimės spraudėsi kuo giliau, kad galėtų pasislėpti šešėliuose.

– Ooo! Mėtinukai! – šūktelėjo Smauglys, eidamas pro prekystalį, ir prarijo ten padėtus mėtinius saldainius su visu dubenėliu.

– Atleiskit, bičiuliai! – Vilkas sušuko restorano lankytojams, stengdamasis atrodyti malonus. Jis ir jo draugai vadinosi

nusikaltėliais Blogiukais, bet tai nereiškė, kad jie visada turi būti *blogi*. – Aš nebeleisiu jam gerti tiek daug kavos.

Smauglys nušliaužė prie durų, atvėrė jas ir pateko į popietės bruzdesį.

– Gerai! – šūktelėjo jis per petį. – Pavarykim!